

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupeného Mgr. Monikou Jiráskovou, advokátkou, sídlem Dlouhá 727/39, Praha 1, proti žalované: **Vězeňská služba ČR – Věznice Jiřice**, sídlem Ruská cesta 404, Jiřice, na ochranu před nezákonnými zásahy žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2023, č. j. 51 A 3/2022-313,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

[1] V projednávané věci jde o posouzení povahy zásahu, který spočívá v opakovaném vystavení člověka účinkům pasivního kouření v eskortních celách a v nutnosti používat na eskortních celách tzv. turecké toalety, a jeho trvání.

II. Přehled dosavadního řízení

[2] Žalobce se na krajský soud obrátil s žalobou na ochranu před nezákonnými zásahy žalované, spočívajícími v nevymáhání zákazu kouření a v nutnosti užívat nehygienické a soukromí nechránící turecké záchody po dobu umístění žalobce v cele Sběrného eskortního střediska Věznice Jiřice ve dnech 10. 7. 2014, 15. 7. 2014, 29. 1. 2015, 3. 2. 2015, 16. 7. 2015, 8. 10. 2015, 22. 10. 2015, 3. 12. 2015, 17. 12. 2015, 14. 1. 2016, 21. 1. 2016, 28. 1. 2016, 2. 2. 2016, 22. 3. 2016, 24. 3. 2016, 19. 4. 2016, 21. 4. 2016, 28. 4. 2016, 3. 5. 2016, 10. 5. 2016, 24. 5. 2016, 26. 5. 2016, 21. 7. 2016, 26. 7. 2016, 18. 8. 2016, 13. 10. 2016, 18. 10. 2016, 25. 10. 2016, 15. 11. 2016, 1. 12. 2016, 22. 12. 2016, 12. 1. 2017, 26. 1. 2017, 23. 3. 2017, 30. 3. 2017, 13. 4. 2017, 20. 4. 2017, 22. 6. 2017, 4. 7. 2017, 13. 7. 2017, 18. 7. 2017, 27. 7. 2017, 31. 8. 2017, 7. 9. 2017, 26. 9. 2017, 5. 10. 2017, 12. 10. 2017, 19. 10. 2017, 23. 11. 2017, 7. 12. 2017, 19. 4. 2018, 3. 5. 2018, 6. 12. 2018, 13. 12. 2018, 17. 1. 2019, 24. 1. 2019, 21. 2. 2019, 14. 3. 2019, 11. 4. 2019, 25. 4. 2019, 9. 5. 2019, 16. 5. 2019, 20. 6. 2019, 29. 8. 2019, 5. 9. 2019, 19. 9. 2019, 26. 9. 2019, 3. 10. 2019,

7. 11. 2019, 14. 11. 2019, 28. 11. 2019, 2. 1. 2020, 6. 2. 2020, 13. 2. 2020, 20. 2. 2020, 27. 2. 2020, 19. 3. 2020, 18. 6. 2020, 2. 7. 2020, 23. 7. 2020, 13. 8. 2020, 20. 8. 2020, 6. 5. 2021, 13. 5. 2021, 17. 6. 2021 a 24. 6. 2021.

[3] Krajský soud vyhodnotil, že jednotlivá umístění žalobce na cele Sběrného eskortního střediska věznice Jiřice (dále „eskortní cela žalované“) v uvedených dnech, resp. vystavení žalobce v eskortní celu kouření ostatních odsouzených a nutnosti využívat turecké toalety, představují samostatné ukončené zásahy, nikoliv jeden dosud trvající zásah. Poté, co žalobce opustí eskortní celu, zásah spočívající v nutnosti snášet nevyhovující podmínky v eskortní celu netrvá. Nejedná se tedy o trvalé ani tomuto pojmu četností se blížící umístění žalobce na eskortní cele. Krátkodobá a nepravdělná umístění žalobce do eskortní cely žalované nelze považovat za trvající zásah, protože zásah v podobě umístění do eskortní cely vždy v jednotlivých případech odchodem žalobce z této cely a pokračováním v eskortě do cílové věznice končí.

[4] Krajský soud připustil, že hrozí opakování zásahu, to však nic nemění na tom, že žalované zásahy jsou zásahy ukončené (nikoliv trvající).

[5] Krajský soud odmítl posouzení jednoho a téhož jednání žalované jako součásti jednoho trvajícího obecného zásahu a současně jako jednoho z mnoha dílčích zásahů, jak požadoval žalobce. Takové posouzení by postrádalo logiku. Není důvod, aby bylo jedno a totéž jednání soudem přezkoumáváno v zásadě dvakrát. Připuštěním takového postupu by žalobci bylo umožněno obcházení zákonných podmínek pro věcné posouzení žaloby.

[6] Dále krajský soud zdůraznil, že v oblasti zásahů Vězeňské služby do práv osob ve výkonu trestu odnětí svobody je pro splnění podmínky subsidiarity ve smyslu § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), nezbytné vyčerpat prostředek ochrany v podobě podání k příslušnému státnímu zastupitelství podle § 16a odst. 5 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a navazující žádost o přezkoumání způsobu vyřízení tohoto podání u nejbližšího vyššího státního zastupitelství (§ 16a odst. 7 téhož zákona). Tyto prostředky nápravy je třeba vyčerpat ve vztahu ke všem tvrzeným nezákonnostem, které jsou předmětem podané zásahové žaloby. V žádném podnětu státním zástupcům si žalobce zřetelně nestěžoval na nedostatek soukromí u tureckých toalet v eskortních celách žalované. V tomto dílčím ohledu tak žalobce řádně nevyčerpal prostředky nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s.

[7] V otázce posouzení včasnosti krajský soud vyšel z toho, že je-li žalováno více zásahů, včasnost žaloby je posuzována ve vztahu ke každému z nich zvlášť. Ve vztahu k zásahům spočívajícím v nevymáhání zákazu kouření i ve vztahu k nutnosti používat turecké toalety, k nimž došlo v termínech od 10. 7. 2014 do 20. 1. 2020, byla žaloba opožděná z důvodu uplynutí dvouleté objektivní lhůty.

[8] Žalobu proti zásahům spočívajícím v nevymáhání kouření na eskortních celách v žalovaných termínech od 10. 7. 2014 do 20. 8. 2020 shledal krajský soud opožděnou z důvodu uplynutí subjektivní lhůty, neboť přípisem vrchního státního zastupitelství ze dne 5. 3. 2021 byl žalobce vyrozuměn o vyřízení podnětu týkajícího se nevymáhání zákazu kouření na eskortní cele.

[9] K věcnému přezkumu tak soud žalobu v rozsahu týkajícím se nevymáhání zákazu kouření připustil, pokud jde o termíny 6. 5. 2021, 13. 5. 2021, 17. 6. 2021 a 24. 6. 2021.

pokračování

V rozsahu týkajícím se nutnosti využívat nehygienickou tureckou toaletu na eskortní cele žalované, soud shledal žalobu přípustnou, pokud šlo o umístění na eskortní celu ve dnech 6. 2. 2020, 13. 2. 2020, 20. 2. 2020, 27. 2. 2020, 19. 3. 2020, 18. 6. 2020, 2. 7. 2020, 23. 7. 2020, 13. 8. 2020, 20. 8. 2020, 6. 5. 2021, 13. 5. 2021, 17. 6. 2021 a 24. 6. 2021.

[10] Nebylo sporu o tom, že v uvedené době v eskortních celách žalované platil zákaz kouření, z dokazování však vyplynulo, že tento zákaz nebyl vždy dodržován. Na kouření v eskortních celách žalované žalobce nikdy při svém pobytu neupozornil. Žalované, resp. příslušníkům vězeňské služby, tak nedal příležitost, aby v jednotlivých konkrétních případech proti nezákonnému jednání třetí osoby zakročili a ochránili jej před škodlivými účinky kouření. Soud přiznal jistou relevanci tvrzení žalobce, že by mu v takovém případě hrozila odvěta ze strany takto označeného vězně kuřáka, poukázal však na možnost přemístění na jinou celu. Vzhledem k tomu, že žalovaná nebyla na kouření na cele upozorněna, a nemohla tak zasáhnout a ochránit žalobcova práva, soud žalobu shledal nedůvodnou.

[11] Na umístění tureckých toalet do eskortních cel krajský soud neshledal nic nezákonného ani nedůstojného. Žádný právní předpis užití tohoto typu toalet v eskortních celách nezapovídá. Ani z žádného rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva či Ústavního soudu nevyplývá, že by samo umístění turecké toalety na cele místo klasické toalety zasahovalo do lidské důstojnosti či představovalo ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Uvedené platí tím spíše, že v eskortních celách žalobce nepobývá trvale, ale vždy jen po dobu přibližně 30 minut až 3 hodin.

[12] K namítanému nedostatku čistoty toalet soud konstatoval, že ze svědeckých výpovědí příslušníků vězeňské služby vyplynulo, že před eskortním dnem byly toalety čisté. Pokud některý z odsouzených v eskortní cele toaletu během dne znečistí, není takové jednání přičitatelné žalované. Teprve v situaci, kdy by žalobce (či jiný odsouzený) na neutěšený stav toalety příslušníky žalované upozornil a ti by v rozumné době situaci neřešili, bylo by možné uvažovat o pochybení žalované. Žalobce však příslušníky nikdy neupozornil.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[14] Stěžovatel namítal, že krajský soud se tím, že odmítl zásah posoudit jako součást jednoho trvajících obecného zásahu a zároveň jako jeden z mnoha dílčích zásahů, odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu.

[15] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že si v podnětech podle zákona o státním zastupitelství nestěžoval na nedostatek soukromí. Všechny nedostatky považuje stěžovatel za spojené, turecké toalety jsou nehygienické a nedůstojné.

[16] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem, že žaloba byla podána zčásti opožděně. Dle stěžovatele lze hodnotit zásahy odpůrce jako zásahy trvajících a dílčí zásahy s trvajících účinky. Zásahy žalovaného mají dvojí povahu, která se nevylučuje. Zásah od roku 2014

nikdy neskončil, k jeho přerušení nikdy nedošlo. Pokaždé, kdy je stěžovatel přítomen v eskortní cele, průběh je stejný. Jedná se o dílčí zásahy s trvajících účinky na zdraví stěžovatele, přičemž jednotlivé zásahy byly vymezeny konkrétními dny.

[17] K porušování zákazu kouření stěžovatel uvedl, že svědci navržení žalovanou vyjádřili četnost porušování zákazu kouření mírnějšími výrazy, ve skutečnosti je však četnost vysoká. Z výsledků především vyplynulo, že dozorcí nevstupují vždy do cel, dle stěžovatele nemusí cítit kouř pokaždé, když si někdo zapálí.

[18] Pro posouzení neoprávněnosti zásahu je však důležitější otázka, zda má stěžovatel povinnost upozornit na skutečnost, že se v celách kouří a zda neupozornění může znamenat přenesení odpovědnosti za nezasáhnutí žalované proti protiprávnímu jednání třetí osoby. Piktoqramy, poučení o zákazu kouření a nedostatečné prohlídky před začátkem eskorty nejsou dostatečnými opatřeními. Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu o možnosti přesunutí do jiné eskortní cely. Svědci se shodli na tom, že v případě ohlášení porušení zákazu kouření by mohlo oznamovateli hrozit násilí od ostatních odsouzených. Strach z odvety není neoprávněný. Stěžovatel též zdůraznil, že pro přemístění nemusí být vždy volná kapacita, obzvlášť s ohledem na okolnost, že je zvlášť nebezpečný. Nadto je stěžovatel přesvědčen, že by se kouřilo na každé cele.

[19] Pokud bylo prokázáno, že je zákaz kouření často porušován, žalovaná má zajistit dostatečné preventivní kroky, aby této situaci zamezila. Žalovaná si musí být nedostatečností opatření vědoma, měla by převzít větší iniciativu.

[20] Turecké toalety jsou nehygienické a nedůstojné již svou povahou, kdy je při užití třeba přiblížit se nehygienické části. Nedůstojnost tureckých toalet spočívá v tom, že jde o toalety, které nejsou v České republice standardní. Pocitově se jedná o horší toaletu. Skutečnost, že neexistuje rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva či Ústavního soudu, které by konstatovalo nedůstojnost tureckých toalet, může znamenat, že o obdobné věci soudy ještě nerozhodovaly.

[21] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] **Žalovaná** ve vyjádření uvedla, že krajský soud věc posoudil správně. Žalovaná zpochybnila tvrzení stěžovatele o zásahu s trvajících následky, stěžovatel nedoložil následky ani jejich příčinnou souvislost s tvrzeným zásahem. Z hlediska žalobních lhůt je to však nerozhodné. U zásahů s trvajících následky by se lhůty odvozovaly od jednotlivých zásahů. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením stěžovatele, že vždy byl a vždy bude umístěn v eskortní cele s tureckou toaletou a vždy bude vystaven účinkům pasivního kouření. Žalovaná nesouhlasila ani s tvrzením stěžovatele, že zákaz kouření na celách není vymáhán.

[23] K tureckým toaletám žalovaná uvedla, že jejich umístění a užívání neodporuje žádnému právnímu předpisu. Skutečnost, že s jejich používáním nesouhlasí stěžovatel, na této skutečnosti ni nemění.

IV. Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

[24] Šestý senát Nejvyššího správního soudu, kterému byla věc přidělena, při předběžném posouzení věci zjistil, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu existuje odlišný právní

pokračování

názor na jednu z rozhodných právních otázek posuzované věci, než jaký hodlá zaujmout. Jde o otázku, zda stěžovatelem popsané opakované vystavení účinkům pasivního kouření v eskortních celách a nutnost používat na eskortních celách tzv. turecké toalety v termínech žalobcem uvedených, je jedním trvajícím zásahem, či zda jde o řadu dílčích zásahů trvajících vždy jen po dobu každého jednotlivého umístění na eskortní cele, případně, zda je možné současné „obojetné“ posouzení.

[25] V obdobné věci téhož stěžovatele již sedmý senát Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 7. 6. 2023, č. j. 7 As 68/2023 - 25) aproboval posouzení, že zásahy spočívající v umístění žalobce v průběhu eskorty dočasně do cel, které nejsou opatřeny piktogramy zákazu kouření a žalobce je v nich vystaven pasivnímu kouření, a jejichž sanitární vybavení je nedůstojné, případně nefunkční, jsou zásahem jednorázovým v rozsahu, v jakém žalobce uvedl konkrétní data eskort, resp. umístění do eskortní cely, a zároveň, že zásah spočívající v umisťování žalobce v rámci eskort od roku 2014 do eskortní cely neoznačené piktogramem a vybavené nedůstojným a nefunkčním sanitárním vybavením, je zásahem trvajícím (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2023, č. j. 55 A 16/2022 - 121).

[26] Krajský soud v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností odmítl posouzení jednoho a téhož jednání žalované jako součást jednoho trvajícího obecného zásahu a zároveň jako jednotlivých (samostatných) zásahů.

[27] Šestý senát se při předběžném projednání kasační stížnosti ztotožnil s náhledem vyjádřeným v rozsudku krajského soudu napadeném nyní projednávanou kasační stížností. Ve vyslovení tohoto právního názoru v nynější věci však šestému senátu brání výše uvedený rozsudek sedmého senátu Nejvyššího správního soudu.

[28] Konkurující právní názor, od něž se rozhodující senát hodlá odchýlit, nebyl sedmým senátem vysloven explicitně, neboť vlastní posouzení otázky povahy žalovaných zásahů rozsudek č. j. 7 As 68/2023 - 25 neobsahuje. V některých případech je nicméně možné založit pravomoc rozšířeného senátu i na základě právního názoru vyjádřeného implicitně, resp. na základě právního názoru, který nepochybně musel být výchozí premisou pro rozhodnutí jiného senátu, ač v tomto rozhodnutí výslovně vyjádřen není. Jak uvedl rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Afs 135/2018 - 71, č. 3909/2019 Sb. NSS, bod 14, *„pravomoc rozšířeného senátu však nelze vykládat dogmaticky tak, že je dána jen tehdy, pokud proti sobě stojí dva odlišné právní názory výslovně vyjádřené v různých rozhodnutích NSS. Pokud proti sobě stojí v rozhodnutí výslovně uvedený právní názor, na straně jedné, a právní názor sice výslovně nevyjádřený, v rozhodnutí či v procesním postupu soudu však z logiky věci nepochybně použitý, na straně druhé, je pravomoc rozšířeného senátu dána.“*

[29] Opačný názor by vedl k nejistotě účastníků, což by bylo v rozporu s účelem ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s. Tento výklad podporuje i odborná literatura: *„Rozhodné je to, co soud ve svém rozhodnutí řekl, nikoliv to nevyřčené, co snad můžeme mezi řádky tušit. Od právě uvedeného je nutno odlišit situace, ve kterých je nepochybné, že soud musel určitý argument zvážit, byť ho výslovně neuvedl. Takový argument je conditio sine qua non argumentu dalšího. Příkladem budou situace, kdy soud aplikoval podzákonný právní předpis, z čehož lze vyvodit, že měl za to, že právní předpis je secundum et intra legem (zatímco v jiném případě dospěl soud k tomu, že právní předpis je praeter legem, a proto jej neaplikoval), eventuálně soud*

přiznal určitý nárok, z čehož lze jasně vyvodit, že měl za to, že nárok není prekludován (zatímco v obdobném případě v jiné věci dospěl k závěru, že nárok prekludován byl) atd. Půjde vesměs o argumenty, které musel vzít soud v potaz bez ohledu na to, že ve vztahu k nim nebyla uplatněna kasační námitka (§ 109 odst. 4).“ (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol: Soudní řád správní. Komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2019. Komentář k § 17, bod 9, citováno dle systému ASPI).

[30] Právě o takový nutný implicitní názor se v případě rozsudku č. j. 7 As 68/2023 - 25 jedná, neboť otázka vymezení žalovaného zásahu a jeho povahy byla rozhodná pro posouzení včasnosti žaloby, kterou je Nejvyšší správní soud povinen posuzovat i bez námítky (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.).

[31] Šestý senát má za splněnou i podmínku identity skutkových okolností posuzovaných případů, resp. skutkového vymezení žalovaných zásahů ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-74, a ze dne 5. 11. 2025, č. j. 2 As 287/2023 - 51. Podstata zásahu posuzovaného ve věci sp. zn. 7 As 68/2023 je stejná jako v nyní projednávané věci. Liší se jen místem a časem. V obou věcech týž žalobce popsal, že k zásahu do jeho práv dochází opakovaným umístěním do eskortních cel, kde je nucen snášet blíže popsané nevyhovující podmínky. Šestý senát je tak i v tomto ohledu přesvědčen, že jsou naplněny předpoklady pravomoci rozšířeného senátu.

[32] Předkládaná otázka je i pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v posuzované věci relevantní, a to zejména ve vztahu k posouzení včasnosti žaloby.

[33] Šestý senát se proto domnívá, že pravomoc rozšířeného senátu ve smyslu § 17 s. ř. s. je založena.

V. Názor šestého senátu na předloženou otázku

[34] Šestý senát je především přesvědčen, že úkolem žalobce v souladu s dispoziční zásadou je vyličení rozhodných skutečností svědčících o tom, že se zásah stal (srov. § 84 odst. 3 s. ř. s. a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025, č. j. 6 As 60/2024 - 110). Právní kvalifikace žalobou napadeného zásahu, včetně posouzení, zda jde o zásah trvalý, či jednorázový, nebo o opakování samostatných zásahů, je stejně jako posouzení otázky zákonnosti žalobcem vyličeného zásahu úkolem soudu. Soud není vázán tím, jak zásah žalobce právně kvalifikuje, stejně jako není vázán tím, že žalobce zásah shledává nezákonným.

[35] Rozdíl mezi zásahem jednorázovým a trvalým někdy nemusí být na první pohled zřejmý (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 286/2015 - 97, obdobně rozsudek ze dne 19. 12. 2024, č. j. 7 As 194/2024 - 140). Šestý senát je ovšem přesvědčen, že týž zásah nemůže mít obojetnou povahu jak jednoho zásahu trvalého, tak (současně) řady opakujících se zásahů, ať již jednorázových nebo po určitou dobu v minulosti trvalých.

[36] Judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že zásah může být v zásadě trojího typu: jednorázový, trvalý a opakující se. Jednorázový zásah spočívá v jedinečném izolovaném úkonu správního orgánu, trvalý zásah spočívá v nastolení a udržování

pokračování

nepřetržitého stavu, opakující se zásah spočívá v opakujících se relativně samostatných zásazích stejného typu, které spolu věcně a časově souvisejí, nejsou však totožné (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 286/2015 - 97).

[37] Stejně jako krajský soud i Nejvyšší správní soud chápe, že v nynější věci jde o zásahy, u nichž je možné opakování. V případě opakovaných zásahů je ovšem každý ze zásahů samostatně napadnutelným a je na žalobcově rozhodnutí, proti kterému z nich bude brojit (srov. rozsudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 286/2015 - 97), přičemž lhůta k podání žaloby u opakujícího se zásahu plyne samostatně ohledně každého jednotlivého zásahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Aps 7/2006 - 103). Samostatně je dle šestého senátu třeba posuzovat též podmínku splnění subsidiarity ve smyslu § 85 s. ř. s..

[38] Právní kvalifikace, zda se jedná o zásah trvající, jednorázový či opakující se, je odvislá od povahy tvrzeného zásahu, resp. skutkových okolností, které tvrzený zásah zakládají. Posouzení zásahu jako trvajícího, resp. spojování více zásahů do jediného trvajícího zásahu, nemůže sloužit obcházení jinak nesplněných procesních podmínek pro věcné projednání žaloby.

[39] Šestý senát je toho názoru, že každé umístění na eskortní celu v eskortním dni odpovídá výše uvedenému vymezení zásahu trvajícího právě jen po dobu takového umístění, který byl opakován. Při opakovaném umísťování stěžovatele do eskortních cel šlo o typově stejné zásahy, nikoli však jeden nepřetržitý zásah.

[40] Umísťování na eskortní cele z povahy věci není nepřetržitým stavem, jelikož k němu dochází v nepravidelných termínech v závislosti na potřebě eskorty k soudu (dle tvrzení v žalobě byl přes eskortní celu žalované eskortován 2x v roce 2014, 7x v roce 2015, 22x v roce 2016, 19x v roce 2017, 4x v roce 2018, 17x v roce 2019, 11x v roce 2020 a 4x v roce 2021). V eskortní cele žalované byl stěžovatel v jednotlivých termínech umístěn přibližně na dobu půl hodiny až 3 hodin. Na eskortní cele tedy bývá stěžovatel umístěn pouze občasně a dočasně, nejde o trvale udržovaný stav, resp. stav, v němž by se stěžovatel nacházel nepřetržitě. Každé jednotlivé umístění na eskortní celu žalované je událostí zřetelně ohraničenou v čase počátkem i koncem. Taková událost sice může potenciálně ovlivňovat stěžovatele i následně (stěžovatel tvrdí nepříznivé následky na zdraví), to z ní však ještě nečiní událost stále trvající (srov. rozsudek ze dne 26. 9. 2021, č. j. 6 As 2/2021 - 40).

[41] V projednávané věci z dokazování provedeného krajským soudem navíc vyplynulo, že nikoli při každé eskortě byl stěžovatel umístěn na eskortní cele s tureckou toaletou a nikoli při každé eskortě byl porušován zákaz kouření na eskortní cele, na níž byl stěžovatel umístěn. I tyto zjištěné skutečnosti popírají logiku toho, aby byly žalované zásahy vnímány jako jeden nepřetržitý zásah. Není přitom ani postaveno najisto, že zásah znovu nastane, tedy v logice stěžovatele a rozsudku č. j. 7 As 68/2023 - 25 že zásah stále trvá.

[42] Šestý senát tak má za to, že každý jednotlivý pobyt na eskortní cele (s parametry, v nichž je dle tvrzení v žalobě spatřována nezákonnost) je samostatným zásahem, zahájeným umístěním na takovou celu a ukončeným přesunem z ní.

[43] Šestý senát si je vědom, že v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 As 263/2020 - 22, Nejvyšší správní soud v souvislosti s posouzením včasnosti žaloby rozlišil zásah spočívající v umístění na „nevhodné“ cele (který by byl zásahem trvajícím, dokud pobyt na nevhodné

cele nebyl ukončen) a samotné přemístění z jedné cely na jinou, případně do jiné věznice (který je zásahem jednorázovým, jenž je ukončen přesunem). Pro nyní posuzovanou věc však není rozhodné rozlišování okamžiku umístění na celu a pobytu na ní, ale to, zda opakování jednotlivých krátkodobých pobytů na cele za určitých typizovaných situací z nich činí jediný trvající zásah, či nikoliv.

VI. Závěr

[44] Šestý senát proto postupuje věc dle § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu s otázkou, zda opakované vystavení osoby účinkům pasivního kouření v eskortních celách a nutnost používat na eskortních celách turecké toalety je jedním trvajícím zásahem, či zda jde o řadu dílčích samostatných zásahů trvajících vždy jen po dobu každého jednotlivého pobytu na eskortní cele, případně, zda je možné současné „obojetné“ posouzení takového zásahu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení Filip Dienstbier (předseda senátu), Lenka Krupičková, Petr Mikeš, Barbara Pořízková, Ivo Pospíšil, Aleš Roztočil a Karel Šimka.

Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 26. listopadu 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu